

El millor bàsquet valencià

Club Mediodía-Llíria

Sime JORDAN

El bàsquet valencià fa ja algunes setmanes que ha començat a rodar i, alhora, el nostre màxim representant, el CB Mediodía-Llíria, inicia una nova etapa dins d'aquest esport al País Valencià, ja que mai no s'ha tingut tant a prop l'oportunitat de consolidar el nostre bàsquet amb els equips d'elit com fins ara.

L'empenta que ha tingut aquest esport en els últims temps no ha estat fruit d'una casualitat, sinó que és el just premi a un intens treball desenvolupat de fa ja molts anys i que ara comença a donar resultats positius. A l'alt nivell assolit pels jugadors i pels equips cal afegir l'espectacularitat i la qualitat que cada partit ofereix. Si considerem també el paper que està realitzant l'Associació de Clubs, impulsant nous sistemes de joc, i els èxits obtinguts a nivell internacional, tenim com a resultat l'assistència massiva dels aficionats als camps, fet que provoca que pugue l'interès competitiu.

El potencial dels equips s'ha igualat i les estructures dels clubs s'han enfortit. Barcelona i Madrid han deixat de ser els catalitzadors absoluts d'aquest esport i s'han perfilat nous conjunts que estan arri-

L'equip lluita per consolidar-se en la Primera Divisió

/ Vicent Martínez

bant al cim del bàsquet d'elit.

Però al País Valencià les coses són molt diferents. Amb la desaparició, fa ja una dècada, del Marcol i del Dimar, i com que el València CF no va saber, o no va poder, capitalitzar aquestes importants absències, ens trobem que el nivell del bàsquet a València ha baixat molt; aquest fet ha repercutit notablement en la manca de bons entrenadors i en la pèrdua, ja que no hi ha motivacions cap a equips superiors, d'un important planter.

La falta de clubs i de cases comercials disposades a prestar suport a l'esport influeix també en el bàsquet valencià i fa que aquest ocupe una posició molt endarrerida respecte a altres zones de l'estat. Cal afegir-hi, a més, que els nostres equips que participen en la segona divisió són inclosos, incomprensiblement, en el grup madrileny i no en el català, on tradicionalment hem participat; això fa que el nivell baixi encara més, per la devaluació tècnica d'aquest grup.

Tan sols el Lliria, amb prou feines, ha aconseguit

de mantenir encesa la flama del bàsquet en els darrers anys. Però no tan sols això, sinó que, a més, la diferència que el separa dels restants clubs valencians és realment abismal. Que el CB Mediodía-Llíria és l'únic ací que lluite entre els trenta millors equips estatals n'és una bona prova.

La temporada que ha començat, tal com deïem al principi, és fonamental. L'ajut econòmic de la companyia d'assegurances Mediodía i el reforçament amb importants jugadors, com Leo Benlloch o Lluís Ferrer, han fet del Lliria un club conscient de les possibilitats i del paper que pot jugar aquesta lliga. Si fins ara es lluitava per intentar eludir el descens, les possibilitats s'encaminen en aquests moments a consolidar l'equip en la divisió de plata del bàsquet, per tal que en els anys vinents es pugui saltar a la divisió d'honor.

La forta pre-temporada realitzada ha estat un exemple de la nova mentalització de l'equip. Des del passat dos d'agost, ha tingut lloc un intens treball, tant físic com tècnic, en què Isma Cantó, que continua un any més al front

del Lliria, ha pogut comptar, des d'un principi, amb tots els jugadors; fet que ha suposat un millor acoblament de la plantilla i dels nous fitxatges. Contràriament als anys anteriors, s'ha participat en importants trofeus, entre els quals destaca l'èxit en el Ciutat de Melilla, on han jugat amb equips del mateix nivell, partits que han suposat un perfeccionament dels nous sistemes ofensius i defensius. Així, han arribat a la lliga en condicions immillorables.

La temporada 84-85 ja s'ha iniciat i el CB Mediodía-Llíria té la forta responsabilitat de jugar-hi un bon paper. Ganes, no en falten, i més tenint en compte que aquest és un equip que, a mesura que avança la lliga, va a més. Ara tan sols resta que comencem a reconèixer, no sols amb aplaudiments, sinó amb fets, els mèrits d'un equip que representa el bàsquet valencià en Primera Divisió i d'uns jugadors que, entrenant quatre voltes per setmana, passant 48 hores fora de casa dues vegades cada mes i sent completament *amateurs*, ho fan bé, amb qualitat.